

Олена МАМИЧ

м. Чернігів

Народилася в Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, кандидат педагогічних наук, доцент. Доктор філософії PhD. Відмінник освіти України. Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 55 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Член Спілки письменників України.

Шукаю всюди дотик тих долонь,
що в веснах самоти десь гімни грають,
і кличуть несподівано в полон
пташок веселих віковічні зграї.
знов опинюсь в бруньках весняних згуб
на роздоріжжі сонячних провалів
під щемом одержимих твоїх губ,
під захистом засніжених обвалів...

Легкою ходою
під жадібним тілом
осіннього бруду небес
примарою літа,
безпритульного, невинного,
не заляклого у повітрі міста,
знов шукала весна
очманілого сонця,
працюючи мовчки
на сходах кордонів
у вітрилах рожевих,

всміхалося
на долонях радощів
у вічного вогню любові...

У неба – шалені очі,
дивляться ночі в них –
і самі шаленіють...
від втоми, від блиску –
червоні,
від горя – багрові,
від війни – мармурові...
на спомин залишу
вічність
у підвалинах свого серця...
може, створиться
щось незвичне
в оклику неба
і тих очей
незбагненних...

І у вітрах знайду свою дорогу,
не квапляться вітри у небезпеці...
і зробить вітер свою справу чесно –
ще погуляє в небесах планети...
і обізвуться мовленнєві хащі
у монологах зорепадів вічних...
знайди, спитай у вітру,
де ж найкраще?
чи знайде він буття
у справах звичних?..
щось прошепоче,
проросте володар світла,
чи загубив свою провину сиву?
у вітрі буйнім і земля розквітне,
у спадок залишивши
сонцю силу...

Якби ми жили на Землі
щиросердими диваками
і слова заплітали майстерно вінками...
якби ми не слухали витівки вітру,
що носить з грозами, дивиться в вікна...
якби ми приймали всі весни у спадок,
блукаючи влітку доріжками саду...
якби ми ловили вечірні примари
у запахах грішних, в замріяних чарах...
то що би було у людському потоці
блаженних ідей в безкінечному кроці?..
то вижили як би?.. чи стали б великі,
поранивши горло в безсилі крику?..
прости нас, дотепний у милості Боже,
прощати нас звик, без любові не зможеш...
ти тільки навчи нас сприймати печалі
як кару господню, коли не кохали...

Під розпустою
солоного вітру,
що витирає сльози
небесної чистоти і злагоди,
залишається у відповідь
тільки чорна пляма
незаного походження,
як мармурова квітка
чогось незвіданого
для прощання з усім,
що було колись не коханим...

У безвісті росяних трав,
де блукає незвідана мить
ризикованих слів,
знайду свій шлях
на гострих щаблях любові,
яка причаїлася і чекає волі,
щоб засяяти чистим світлом
бажання...